

Urunk mennybemenetele

Mt 28,16-20

„...tegyétek tanítványommá mind a népeket”

Az evangéliumok Jézusnak két tanítványi köréről tudnak. A tizenkét tanítványról, amelyeket hagyományosan apostoloknak nevezünk, illetve a 72 tanítványról, akik a Mester barátainak, követőinek tágabb körét alkották. Kétségtelen, hogy a hagyományos tanítványi állapotnak a Tizenkettő köre felelt meg legjobban, hiszen ezek a rabbinövendékekhez hasonlóan együtt éltek, laktak és jártak Jézussal, vagyis élete minden részletének tanúi voltak.

Ettől függetlenül Jézus számtalanszor beszél tanítványairól. Tanítványain nem csupán a már említett két kört értette, hanem azokat is, akik feltámadása után válnak tanítványaivá. Erre utal például a próféta kijelentése: „Nem nagyobb a tanítvány mesterénél” (Mt 10,24; Lk 6,40). Ezzel már azt is jelezte, hogy hasonló sors, vagyis üldöztetés és meg nem értés is vár tanítványaira.

De a köréje gyűlteknek így fogalmazta meg a missziós parancsot: „...tegyétek tanítványommá mind a népeket!” Tanítványai zárt közösséget alkottak, és tanúságot tettek Mesterükről a feltámadás után. Tanúságtétel által ez a csoport adja tovább a hitet, Jézus tanítását a megtérésről, az Isten országról és az ellenségszeretetről. Régi latin mondás szerint „Fides ex auditu”, azaz a „hit hallásból” ered. A hit tanítását nem írott formából, hanem személyes közvetítés által veszik át az utódok.

Ma a hírközlő eszközök korában sokan azt gondolják, elegendő ezeregszer elismételni egy nevet vagy tanítást, és az automatikusan belekerül a köztudatba. Érdekes, hogy amilyen gyorsan megtanulunk egy ilyen fogalmat, olyan gyorsan el is felejtjük. Senki nem tudja már megmondani, hogy korábban ki milyen miniszteri pontot töltött be, esetenként még a miniszterelnökök nevét is elfelejtjük, nagy hangon hirdetett programjukról nem is beszélve.

Hasonlóan viszonyulunk az eszmékhez. De azokat az embereket, akikhez igazán közünk volt, és azokat az eszméket, amelyeket szereteteinktől – általunk megbecsült emberektől – szívunk magunkba, soha nem felejtjük el. Éppen ezért a jó eszmékért személyesen vagyunk felelősek.

Az igazi tanítvány, aki merészkedik a Mestere nyomába lépni, előbb-utóbb tanítónak válik. Nietzschének teljesen igaza van, hogy: „Rosszul háláljuk meg tanítónk munkáját, ha mindig csak tanítványok maradunk.” Ehhez még azt is hozzátenném, hogy aki mindig csak tanítvány marad, az nem is volt igazán az, hanem csak méltatlanul és terméketlenül hallgatott és látott mestereket, de semmit sem tanult tőlük. Talán éppen a legfontosabbat nem tanulta meg, hogy miként kell életpéldával tanítványokat szerezni.

A „kétkelő egyesek” imája

Jézusunk, hozzád kiált szavunk! Lábad előtt hever kételyekkel teli szívünk: hogy lehetséges az, hogy itt áll előttünk a feltámadott, aki egyedül volt képes győzedelmeskedni a halálon? Isteni hatalmadtól megszedülünk, Uram, nem vagyunk méltóak hozzád, hitünk nem áll kőszikla alapokon. Mi a mi küldetésünk? Hogyan tanítsuk az embereket, mikor mi magunk is tanulásra szorulunk? Kegyelmedre van szükségünk, mely eloszlatja tévelygéseinket. Kegyelmed nélkül nem tudunk olyan példát mutatni, mely kedves az emberek előtt. Állandó jelenléted hiányában magunk is elbukunk, és velünk együtt mindazok, akiket ránk bízál. Ezért kérjük és köszönjük, hogy ígéretet adtál: velünk leszel minden nap a világ végéig! Amen.